

“အရက်ဦးပျပေးစာ --- နှစ်”

ဥပော်ဘာတရားဖြင့် အတိပြီးလျက်
အချိန်ကာလမြစ်၏တိက်စားသယ်ဆောင်ခြင်းမှာ
မက်မံရောင်သွားတွေ့အဖြစ် ဖြစ်တည်ရင်ဆိုင်ရှင်သော....။

*မယုံသက်းစိတ်တို့ဖြင့်
ပိုင်းခြားစိတ်ဖြာ ကာရုံခဲ့ကြသည့်
အစွမ်းရောက်စွဲလမ်းခြင်းမဟာရတိတိုင်းတို့ကို
အဆုံးဖွဲ့ချစ်ခြင်းဖြင့်ထိုးဖောက်တိုးဝင်၍
တန်းတူညီပျော်ပြောင်စိရင်နိုင်သော.....။

*မေတ္တာတရားသည်
အသည်းနှလုံးမှတဆင့်
အသေးအသားနှင့်အကျင့်စရိတ်တို့အပေါ်
ခက်ဖြားစီးဆင်းရင်း
ကျော်းမြောင်းသောအနောင်အဖွဲ့တို့မှ
ယာဝရလွှာတြော်ရာအရပ်တွင်
မောင့်ကွဲဝင်နှင်းဆိုနိုင်သည်
(ပျက်မပြုထို့နိုင်သော)
မွှေ့တံ့သင်းပံ့၊ ထိုရန်းဖြင့်
ရဲရင့်ရှင်သန်နိုင်စေသား.....။ ||

(ကမာပုလ)

၁၀၀။ နာမည်နှစ်ပုံး၊ တရာ်နှင့် ကျော်မြို့၊ မြန်မာနိုင်ငြချောင်း

ကချင်လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ (ကော်မိန္ဒီ) မှ ၃-၉၉၉၅ ဒါပိုက်တာတူးဂျာ ဦးဆောင်၍ နာဖည်းနှစ်ပင်ညီလာခံတက်ရောက်နေခါန်တွင် မူဆယ်မြို့ ကချင်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် (ကော်မိန္ဒီအေး) ဒေသခံရုံးမှာတပ်ဖွဲ့ဝင် (၆) ဦးကို နာဖစ်တပ်ကဝင်ရောက်ပစ်သတ်သားခဲ့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်စောင်ယျာင် တော်ဒဏ်ဒန် (၂၀) ချမှုပ်

ရဲဘော် ဘုန်းဇော်

ພູມເລີ້ນ

(၂၀၀၂) ခုနှစ်ကုန်ပြီ။ မိန္ဒ်အတွင်းမှာ
မဖော်ပိုင်စရာ၊ အဖြစ်အပျက်တွေများလှတယ်။
ဒါကြောင့်ထပ်ပါရဲ။ ကိစ္စတူခုကိုမေ့နေဖြ
ဟန်တူတယ်။ အဲဒါက တော်မဟုတ် (၂၀၀၂)
ခုနှစ်ဟာ မမာတနိုင်လဲး သူကျွန်ဘဝ
ရောက်ရတာ အနှစ် (၁၂၀) ပြည့်တဲ့နှစ်ဖြစ်
တယ်။

အဲဒိတ္ထုနှင့်က မြန်မာရိုင်ဟာ သိပ်ခေတ်
ဘက်ကျနေနတယ်။ အခုချရဘာ ဟိုတုန်းက
လိုလိုနှင့်ငံနဲ့ မြန်မာရိုင်တို့အကြားက
မြေားမူဟာ အခုခေတ် အမေရိကနှင့်
ဘန်င်တို့အကြားက ကွာခြားမှတစ် မလို
ဘူး၊ အခုဘွားခြားချက်ကတော် ပိုကြီး
ဘား၊ အဲဘွားခြားချက်ကတော် ပိုကြီး

କ୍ଷିଣ୍ଡତାବେଦୁଲ୍ବ୍ୟ ଫେଣ୍ଡକାର୍ଯ୍ୟ || ପିଲିହିଅଗ୍ନିଃ ଏ
ପ୍ରୋଣିଃ କାଲମ୍ବକ୍ଷିଣ୍ଡବେଦୁହା ଗିର୍ଯ୍ୟାଅଗ୍ନିଃ
ତିଥିପ୍ରାୟଃ ଗିର୍ଯ୍ୟାଅହନ୍ତିଫେଣ୍ଡରାଜାଅତୁର ଲ୍ୟାପଦଃ
ଲ୍ୟାଅଗେନ୍ଦ୍ରାଃ ପ୍ରାୟଃ ପିଲିହିଅଗର୍ଦ୍ଧନ ଏମ
ବିକଞ୍ଚିତମ୍ଭୁବା କ୍ଷିଣ୍ଡବେଦୁଅତେନ୍ଦ୍ରମ୍ଭାଃ ମ୍ଭାଃ ହା
ଏମ୍ଭାଦ୍ଵିଗନ୍ଧବ୍ରତମାଃ ଲାଗନମାଃ ପ୍ରେତଫେ
ତାଗିଅପରିକୋନ୍ଦ୍ରଃ ଯଦିଃ ଗିର୍ଯ୍ୟାଅହନ୍ତି

လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ

လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ကိုယ်တော်းတယောက်
ကောင်းစားဖို့ဖြစ်စေ တမျိုးလုံးကောင်းစားဖို့
ဖြစ်စေ လုပ်တဲ့နေရာမှာ တခြားတော်းတယောက်
ကိုယ်ထိခိုက်ဘဲနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်တိုးတက်မှု
အတက် လပ်နိုင်တာအဲဒါလတ်လပ်ရေးပဲ

ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဒေါက်တာရေးနှင့်ပြည်သုတေသန

ତିନ୍ଦିଏବୁ ଜ୍ଵଳିପୁଣ୍ଡରାତ୍ମକାରୀବନ୍ଦନା
ଧର୍ମଭୂବା ଯହାଙ୍ଗୁଡ଼ାପି ତ୍ରୈଅବିକ୍ଷିତି ଆଜି
ଅବିକ୍ରି ଖଣ୍ଡିଲେଖିଗୁରୁତାର୍ଥୀ ॥ ମନର୍ଦ୍ଦିଲୁଟେ
ତୁମ୍ଭେତୁଛାବିନ୍ଦରେତୋର୍କିତୋରାତେବୁ ଫୁଲିଯାଇବା
ମିତାର୍ଥୀ ॥ ଏହିତୋରାଗିରିରେ

အဲဒီတုန်းက နှစ်းတွေးမှာ အမြဲလိုလိ
ထွေးနေတယ်။ မင်းညီမင်းသားတွေကို
အဲကျင့်နဲ့ ဖော်ပါသတ်ပြတ်တာတွေ
ပါနေတယ်။ အခုလည်း နာဖတဲ့မှာ
အင်ဆွဲတို့ကို အိုးကျော်စွဲပြီးတဲ့နောက်
ပိုမိုရှိပေးပို့ပေးပို့ပေးပို့ပေးပို့

နေရာနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံပဲအန္တနိုင်ညွှန်ဘကို ထူ
ထောင်နေကြတယ်။ ဒီအခါနမှာ ဗမာပြည်က
နာဖကတော့ ပြောပဲထပဲတိုးနေတယ်။ နာဖ
ပါးစပ်က နယ်ချွဲဆန့်ကျင်ရေးစကားတွေ
ဒလစပ်ထွက်နေတာတော့ မှန်ပါရဲ။ သူစကား
ပါး အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး

အဲဖိတုန်းက မြန်မာပင်းတွေဟာ ကိုယ့်
နိုင်ငံကို အဂ်လိပ်နဲ့ပြင်သစ်တို့က မျက်စိကျ
နေတာသိရက်နဲ့ ဒီနှစ်ခုအကြားမှာ ကစား
ရင်ရမယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ရောဘာယူး
သလဲ၊ နအဖက သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်လျှပြု
ထင်ပြီး အမေရိကန်၊ တရာ်၊ အီရိုးယူ
အော်ထံစတာတို့အကြားမှာ ကစားရင်ရမယ်
လို့ထင်နေတယ်။ မျက်ကန်းတရွေ မကြောက်
သလို ကျွော်ကောင်ကြားကျောက် အလေး
မမှုပဲ ထင်ရာစိုင်းနေတယ်။

။ ဒီလိုသိက္ခာကျရတာတွေဟာ နောင်
ယုံစုနစ်နဲ့ခါပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်တို့ အထင်
ဘာတာပဲခြုံမှာ။

ဒီနေ့ကဗျာဘန်အထားဟာ သမိုင်း
ဘာ့ပြောရင် အချိန်ထိုပ်မကြာတတ်တဲ့
ကူးမပတ်ကူးကာလမျိုးဖြစ်တယ်။ အမေရိ
က္ခာတာ တရိုးတည်းသော စူပါဝါဝါကြီးဖြစ်
မှုဆိုပေမယ့် သူဟာနဲ့သူ အီရတ်လိုနေရာ
မှာနှစ်နေတယ်။ သူစုစကားနဲ့သူပြန်ပတ်မီ
ပြီး အရင်လောက်ထုတ်လို မောယ်လှယ်

အမျိုးသားဒီမိုကရေစိအဖွဲ့ချုပ်၏
(၅)နှစ်မြောက် လွတ်လပ်ရေးနေ.
ထောင်းဆိုခါ် (၅) ခါ်

၁၁။ ပြည်ထောင်စုပြည်သူ့ဝန်ဆိုင်ခံကောက်ပေါ်တော်၊ ခိုင်ခွင့်ဘဏ်များတော်၏

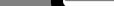
၅၅မဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ရူည်အပြစ်ဒက် ကျခံခွင့်နဲ့နေကြရသော ရုမ္ပါနီး၊ ရင်းသားများနဲ့မိမိကရေစိအဖွဲ့ချုပ် ဉာဏ်များနဲ့ပိုးနှင့် အတွင်းရေးမှုးစိုင်း ညွှန်းလွှာတို့အား ခွင့်ချက်မပို့အမြန်ဆုံးလာတ်ပေးရန်။

၃။ ပြည်သူလုထက ငှေးတို့လုပ်ပို့ဆွဲအား လွှာအပ်ခြင်းခံယားရသည့် ပြည်သူလှတ် တော်ကိုယ်စားလှယ်များအား အကျဉ်းချုပ်များခြင်း ဖမ်းဆီးယားခြင်းအားခြင်း ချက်များ အမြန်ဆုံးပို့ဆွဲလုပ်ပေးရန်။

၁၃၈၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငြန်ပေးသွေးချုပ်မှု အတွက် အမြန် အမြန် ဖြစ်ပါသည်။

သားများအားလုံးကို ခွင့်ချက်မရှိအမြန်ဆုံးပြန်လည်ပေးရန်။

သော အမျိုးသားဒီမိုက်ကရေစီအဖွဲ့ချုပ်၏ စည်းရုံးရေးအဖွဲ့ အဆင့်သင့်ရုံးခန်းများအား အကြောင်းမှုချိတ်ပိတ်ထားခြင်းမှ ပြန်လည်ဖွံ့ဌားလှစ်ပေးရန်ရှင်း ဒီမိုက်ကရေစီကျင့်စဉ်များအပါ စည်းရုံးလှပ်ရာခွံ့ပေးရန်။

သမိုင်းတင်၊ သမိုင်းဝင်၊ သမိုင်းရှင် အိုးသို့ ရှုခွဲ

နိဝင်ဘာလ (၂၉) ရက်နေ့ဟာ အမေ
လူထုဒေါ်အမာရဲ့ မေးနှေ။

ଶିଖିତ (୨୦୧) ଏକିତ ଫିଲ୍ଡିଂରୀ (୧୯)
ରାଗଟେକୁରୀ ଆମେଲ୍ଲାଟାପେଇମାରୁ ଆହାର
(୧୦) ପ୍ରିନ୍ଟରମେଡ୍ୟୁକ୍ୟୁ ॥

အမေလူထုဒေါ်အမာ ပြိမ်းချမ်းရေးအထိမ်းအမှတ် ချိုးငြက်လွှတ်နေစဉ်

ချေားချိန်မှ သူတို့ဖက်မှာဆို လင်းခါနီး (၃) နာရီခဲ့လောက်တောင် ရှုနေမှာပါကလား၊
တညလုံးမအပ်ပဲ ထိုင်ကားပြောနေဘာပါ
ကလား။

ဆဲဒိန္ဒေသမှာပဲ (ကျေနော်တို့ဖက်က
ည (၉) နာရီကျော်လောက်မှာ) ဖို့ဝိုင်း
မဖော်ဖော်ဆိုက တယ်လို့နဲ့ပြန်တယ်၊ မဖော်
ဖော်ရဲ့ တခုတဲ့ တရာ့ဆက်ထွေ့ပေးမှုကြောင့်
စကားမပြောရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြောပြီ
ဖြစ်တဲ့ ဆရာဂျမ်းကြီး (ဆရာတင်မိုး) နဲ့
ဝမ်းပန်းတသာ အားရပါးရစကားပြောခွင့်
ရပြန်တယ်၊ ဆရာဂျမ်းက နောက်လိုက် စ
လိုက်နဲ့စကားပြောရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ ဆရာဂျမ်းတို့ မဖော်ဖော်

ကမန်းကတန်းဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်ရ^၁
တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘိဘိစိကထုတ္တလွှု့
နေတဲ့ အမေဒီအမာဏွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်
အစိစစ်သေးတော့ ထောင်းကောင်းမိ

ଓଡ଼ିଆ ପାଠ୍ୟ ଫଳ

လိုက်လို့။ ဘိဘိစီပြီးတော့ ဒီမွှေ့ဘိဂို ဆက်နား
ထောင်ရပြန်တယ်။ မြန်မာလူလွင့်နေကြတဲ့
အသံလွင့် ပိုဒီယာအစီအစဉ်အားလုံးပေါ်မှာ
အမေလူထဲပေါ်အမာ အသက် (၉၀) ပြည့်
အထိမ်းဘမှတ်ပြာကြဆိုကြ ဂါရဝန်ကြ
သတွေ့ကချည်း လွမ်းပြီးစွာ ရိုက်ခတ်နေတာ
ဝင်းမြောက်ဝိုင်းသာကြားရပါတယ်။

သံည်းညှင်းအထိ မဟာဂန္ဓာရိနှာရီ မောင်း
ခတ်သံ ပြိုပြိုလွင်လွင်ကနေ၊ ဦးပိန့်တံတား
ပေါ်က လမ်းလျောက်သံတွေ့ မယ်ဇယ်ပင်
တန်းအောက်က ရယ်မောနှုတ်သက်ပွဲဖက်
ခွဲးစသံတွေ့အထိ ကြားနေမြင်နေ မှုန်းဆ
တေးတော့နေမြိုပါတယ်။

နောက်နေ့မနက်၊ နိုဝင်ဘာ (၃၀) ရက်
နေ့လည်ရောက်ကရော၊ ယဉ်ကြီးမပစ်ရပါကြား
လိုက်ရတာက ဆရာတိုးဒေါက်ဟာသန်းထွေး
ရှုတ်တရက် ကွယ်လွှာသွားရှာပြီတဲ့။ မင်္ဂလာ
ကပဲ လူထုပေါ်အမာမွေးနေ့မှာ စကားတွေ
ပြောနေသေးတဲ့ ဆရာတိုးဟာ၊ (ဗကာသ)
လူငယ်မျိုးဆက်သစ်ကျောင်သားခေါ်ဆောင်
တွေ့နဲ့ ဝစ်းမြောက်ဝစ်းသာတွေ့နေဆုံးနဲ့
သေးတဲ့ ဆရာတိုးဟာ၊ မိတ်ဟောင်းဆွဲ
ဟောင်းတပည့်ဟောင်းတွေ့နဲ့ အောက်မေ့
စရာ သတိဆုစရာတွေ့ပြောနေ ပြုစွဲ ရို့မောနေ
သေးတဲ့ ဆရာတိုးဟာ၊ အမေလူထုပေါ်အမာ
မွေးနှုန့်ပြီးတဲ့ညာမှာပဲ၊ သူအင်မတန် သံယော
ဇုံကြီးလှတဲ့ မန္တလေးမှာရှုတ်တရက် ဆုံး
သွားရရှာ့တာတဲ့။ သူအင်မတန်ချုစ်ခင် သံ
ယောဇ်ကြီးရာတဲ့ လူထုပေါ်အမာရဲ့

အပြည့်ဆောင်လူထုဘက်ကနေ လူထုကိုယ်စားလို လားသန္တုပွဲ့ဗုံးပြောဆိုနေသိ။ အဆုပညာသမား၊ နိုင်ငံရေးသမားကြီးများနဲ့တက္က မျိုးဆက်သစ် (ပကသ) ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များရဲ့ အမေလူထု၏အမာအပေါ်လေစားကောင်ရော် တန်ဖိုးထားဂက်ပြော

သံတွေကို နားဆင်ကြားနာဖော်ပိုင်း ရှင်ခုန်
မိုးသာနေပိုတယ်။ ဆရာတို့ ဖောက်တာ
သန်းထွန်းပို့ ဆရာ လူထဲစိန်ဝင်းပို့နဲ့တက္က
အနာဂတ်အရပ်ရပ်က စာပေအဥပညာ
သမားတွေ တိုးတက်ပိုးကြားကြသွေ နှိမ်င်
ရေးသမား ပြီးပြီးထယ်ယူ ပျုံးဆုံးလဲလဲတဲ့
ထွေးလျဉ်းအဲ့ကျင့်နဲ့တက်ရောက်ကြပြီး စုစု
စည်းစည်း သို့က်သို့က်ဝန်းဝန်းရှိလိုက်တာတဲ့။
ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကြားပေတာ သို့ကြတာအားဆင်

ဆရာတို့ ဖောက်တာသန်းထွန်းက လူထဲ
ဦးလှေအကြောင်းရေးတဲ့အပါ
‘ဦးလှေသေသိုးတဲ့အချိန် ဒါ သူအနား
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတယ်။ ဝက်မှတ်တုန်
ထောက်ဦးလတ်က ‘သံတော်ဆင့်နာသည်ကို
ကြည့်ရှုသာနေရသည့်လို့ ရေးသလိုပဲ ဘာမှ
မတတ်နိုင်တဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီပဲ။ ‘သူထိပ်
ပင်နင်းနေတာကို ပြုပိုင်တယ်၊ ငါ့ကို သူမဖြင့်
နိုင်တော်ပဲ’။ ဒေါ်အမှာတဲ့ ‘အနားသားမနေ

ပန်တွေ့ကြေးမြင်က အမေမာကို ဂုဏ်ပြသောအားဖြင့် “တုံးကျောမ” သိချင်းသိဆိုနေစဉ်

အမေလူထဲဒေါ်အမာနေ့၊ အမေလူထဲ
ဒေါ်အမာညျှစိတောင် တင်စားရှုကြပါ ကျွန်ုင်း
တပ်ရမတတ်ပါပဲ။ အမေလူထဲဒေါ်အမာ
ကိုယ်တိုင်ရဲ နိုင်ငံချိစိတ်၊ ပြည်သူချိစိတ်

ရတာတွေဟာ ဝမ်းသာစရာတွေချဉ်းလိုလို
ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်အာရုံးမှာ တောင်
သမန္ဒရွေအောင်က လေညွှန်ခေါ်သံက တောင်
လေးလုံးကျောင်းဝင်းထဲက စေတီဆဲလည်း
ပါနဲ့တွေ့လို တားတာကို ငါနားလည်တယ်။
ဒေါ်အမာ မှန်ပါတယ်' တဲ့။

It is the end of 2005; many unforgettable things happened this year. That is perhaps why a very important event has been totally forgotten – the 120th anniversary of Burma's falling under colonial rule.

On such an anniversary day, our thoughts naturally tend to compare the past era with the present one, and we are surprised to find a lot of similarities. During the earlier period, colonial powers were robbing poorer countries. The whole world was in chaos because the conditions previously agreed under the Westphalia agree-

outside world, because they focus on protecting themselves through isolation and hibernation.

During the colonial expansion of the late 1800's, the Burmese Kings, knowing that both the English and the French fancied their country, tried to play those two colonial powers against each other. The same situation exists today: the SPDC, thinking themselves very smart, are trying to play a flirting game among America, China, India, and ASEAN. As a blind man is not afraid of ghosts, the SPDC are doing whatever they like without regard to

Is History Repeating Itself ?

This does not mean, of course, that history will repeat itself in exactly the same fashion. It is simply to point out that the SPDC generals do not learn their history lessons.

Burma's problems first affected ASEAN, then the Asia-Pacific Forum and the EU, and finally the Security Council of the United Nations. Burma has now become an important topic on all international forums.

Burma's affairs had been hotly discussed by the international community in the

increase their independent stature and influence. But Burma's SPDC, like a dog, is merely rolling around in the ashes.

The SPDC continues to talk about opposing colonialism, but nobody listens. Everyone knows that shouting like a crazy person does not make one a national hero. A hero has to struggle and fight at the side of the people.

Having said all this, we can ask ourselves if Burma will even become someone's colony once again. We can say that colonialism of the 18th and 19th centuries

SPDC GENERALS: DOOMED TO REPEAT HISTORY?

BaAw

ment had been abandoned by the colonialist countries. Is that different from the situation today? Not much!

Comparing Past and Present

Half a century of the Cold War, with its well balanced bi-polar international relationships, has changed. Newly powerful countries are now gaining influence in the world, some trying to get a permanent place on the UN Security Council, and even to change the structure of the Council itself.

Even the older colonial powers are changing rapidly today. Look at the EU, look at the US invasion in Iraq... so many problems in the world today.

When England conquered Burma 120 years ago, the Burmese Kings had little contact with other countries. Likewise, the SPDC of nowadays is a pariah in the international community. Burmese Kings, backward in habits and lacking worldly knowledge, did not understand what was happening outside Burma. But the present junta also knows very little about

the danger of falling victim to big powers. At that time, Burma was very backward, but what about now? Sadly, the gap existing between Burma and America today is perhaps wider than that between Burma and England in the past.

Furthermore, the conditions during the Palace days were very complicated. At one point a large number of Royal Princes were detained and then killed by the King's men. In a similar manner, the SPDC recently removed "prince" Gen. Khin Nyunt and all his followers from power, and many more "princes" are likely to see the same fate.

A very remarkable similarity between then and now is that the Burmese King, like the SPDC, suddenly decided to move his Capital when he thought himself under threat from the foreigners. (In the years leading up to 1885, the English colonialists were planning to invade upper Burma after securing lower Burma with the Randapo treaty.)

same way just once before in history: during the Kuomintang invasion of Burma from China. But at that time Burma was the plaintiff in the court of the UN. Now, in all international venues, the Burma of the SPDC military junta is always cast as the villain. In all of our history, our country has never been held in such universal ignominy. Now, after being so thoroughly disgraced, we will be despised by the international community for many decades to come.

Change Means Opportunity

From a historical point of view, the world today is in a transitional period. America is the only super-power, but it is being dragged down in Iraq. Bound by its own problems, America cannot intervene in world affairs as it would like.

Such a transitional period provides a golden opportunity for all countries to reach out for their own benefit. For example, Latin American countries like Venezuela and Brazil are taking advantage of America's preoccupation in Iraq to in-

will never come back, but if Burma remains politically and economically backward, it is no better than being a colony. Nobody wants to live in rubble, listening to the sound of gunfire and bombs exploding every day. Nobody wants to live a desperate life as people now do in Afghanistan and Iraq. War is the failure of politics.

As an undeveloped economy, Burma can sell only raw materials, and must rely on imported manufactured goods from the outside world.

A small hut squeezed among sky-scrappers will not get fresh air, no matter how free and independent it is. What will happen to one who is depleted of fresh air for a long time? SPDC is dragging Burma down to such a condition.

From the time they fell under colonial rule, the Burmese people have been trying to stand up proudly in the international community. And they have been failing at it for 120 long years.

CHILD SOLDIERS

WHAT THEY SAY ABOUT THEMSELVES...

MoJo recently met with three child soldiers on the Thai-Burma border to hear them tell their personal stories. For the sake of their security, sensitive names and places were changed. Many thanks to the Patriotic War Veterans of Burma (PWVB) for their kind assistance in arranging our interviews.

MOJO (THE LIGHTNING) NEWSLETTER

"I am not exactly sure why my brother was kicked out, because the story of my uncle happened way back in 1988, and it happened in a small village," he said. But he clearly realized that he had no future in the army, and the rest of his family had already left for Thailand.

Han Win Oo

When Han Win Oo joined the Burmese army, he was only fifteen years old.

"I joined because I was crazy to drive one of the road-building bulldozers I used to see near my village. But I never got a chance to drive one until I left the army after ten years' service," he said.

When he and his best friend first presented themselves for the medical check in Mingaladon, they were both told that their teenage bodies were too small to be regular soldiers. But as the officers gave them bananas to help increase their body weight, Han Win Oo finally passed the check and was able to attend the 14-day induction period prior to basic training. Unfortunately, his friend failed the medical check, and Han Win Oo found himself alone in the army at fifteen.

The induction period discomfort of reduced rations and no blankets for sleeping was very discouraging for the boy.

Photo is not available to use for security reason.

If you think a civilian wants democracy, any soldier wants it ten times more.

(Han Win Oo)

The army officers enforce nudity for children who want to go to the toilet at night as a way to prevent them from running away, but they run away anyway.

"This time was like being in a jail," he continues. "Around fifteen trainees ran away during the four months' basic training, and we were beaten for every single friend who had escaped."

"When some other inductees asked me to join them in fleeing the army, I was afraid to do so, and I also still believed I would drive a bulldozer some day," he continued. "But I was very unlucky. There were trainings for bulldozer drivers every four months. But most of the time I was on the front lines, and the officers never let me know about the trainings. They may have thought it was not very important, but it was very important for me. That was the reason I joined the army, even though I do not like to fire gun."

After eight years, Han Win Oo finally became an assistant to a bulldozer driver, and it seemed that his dream was going to become a reality. But it was not to be.

"Even though I could make more money, this time was really bad for me," he said. His superior officer, who had close relations with the top brass, always refused to promote him. And whenever the driver gave him a chance to sit at the wheel, the officer made him get down.

After ten years, during a road-building project in southern Burman, he finally ran away from army.

"If you think a civilian wants democracy, any soldier wants it ten times more. There are so many oppressions on every soldier, and even among the senior and junior officers."

Tayzar Lin:

In October, 2003, Tayzar Lin and his three friends were at local police station because they had a brawl with each other the previous night.

"Okay, boys, you have a choice. You can go jail, or go into the army" the police sergeant told them. In this way, the four young boys, who just finished their high school examinations, became soldiers, because they did not want to endure the notorious Insein prison.

They were first sent to four months' "training" in Phaung-Gyi (near Rangoon), where they had to do agricultural works and gather firewood most of the time, rather than being trained for war. After this "training", Tayzar Lin, because of his high school education, was qualified

"Okay, boys, you have a choice. You can go jail, or go into the army"

(The police sergeant)

to join for another four months' training(nursing course)at Mingaladon. However, he took the opportunity to return home without leave, and did not go back to the army. Three months later, while he was living with his family, the authorities came and arrested him.

"One more time: do you want to go back to the army, or go to jail?" they asked him. This time he decided to go to take a one-year sentence in Insein jail, because he felt that jail could not be worse than the army.

Upon his release from jail, he returned to his small village to live peacefully, but the local authorities came again and again to ask him to go back army. Each time he simply replied "no". "There were around 70 children among the 85 soldiers in our company," he said. "They had joined the army for many reasons. Some were unhappy with their families; others were starving at home. But most of them had been arrested at different places, and forced to become soldiers on the spot."

* * *

Page (B)

"In our 'training', there were 100 children, 14 to 16 years old, among the 150 soldiers."

After the training, he was sent to be a soldier in northern Shan State, where "we chased Shan ladies until they were too tired to run. When they lay down under a tree, we raped them," he said.

The end came when his elder brother, who was attending DSA (Defense Service Academy), was kicked out of army, when the officers discovered that one of his uncles was involved in 1988 uprising.

Burma Independent News Agency